

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Isidoro Diacono. 22.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](#)

ἀπαγδευταν οι δύο ἀνδρες οι μετὰ της ζωτικῆς παρσίας συμβαφεῖς παρέμην γερρόντες· Φίλον δὲ θεωρητικάτος, καὶ Ιάσονος διασκεψατος· διὸ πᾶσαι χεδδὺ τὸν παλαιὸν, εἰς ἀλληγορίαν τρέπων, δὲ φρερῷ μνημόνῳ φωνῇ, τὰ μὴ αὐτοῖς δύναταν νομοθέτες δέξιῶν· τὰ δὲ, ἀλληγοροῦντος μετὰ σημνήτων· οὐα δὲ εἴ τις λέγει σωμένες, ταῦτα ὥπτας εἰμιστικούτος. εἴ μὴ γάρ ταυτερόγονοι μὲν ταυτοφυτοὶ καὶ τὸν τοῦτο ἐντυπωμάνα παρεμπινεῖσι καὶ τῷ πολιτικῷ τοιούτῳ μυθεῖσι. ταῦτα δὲ τὸν πατέρα αὐτοῖς δοξάντας τοφῶν μαρτυρίας τῷ πολιτικῷ τοιούτῳ, οὐδὲν δίκαιοι.

Ερμογένει θεοτοκόφ. κ.ο.

Τῆς θείας καὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως οἵερωσιν ὡταρ μέσον καθέστηκεν, οὐα τὴν μὴν θεραπεύην, τῇ δὲ μεταβολῶν ἐργάζειαν κρείτονα. εἴ τις λοιχαροῦ ταῦτης μεῖζον φρονεῖ, δέ τι φρόνησιν ἔχει μοι δοκεῖ.

Τῷ αὐτῷ. κ.α.

Οἱ ἄγιοι, ὃ σοφάτατε, τὰς τοῦτος ἀρετῆς τὰς κινδύνων ταρθρώλας, ἐφόδιον μεῖζον εὐδοκιμήσως ἔχοτεν.

Ισιδώρῳ διακόνῳ. κ.β.

Ωταρ οὐα καὶ σταργεῖ τῷ πολιτικῷ ματι πρόσωμα, Ιεροσαλήμ. ὅτε μὲν τῇ θείᾳ συμμαχίᾳ ὡπλιστοῦ, ὅρον ἐπώδει τὸν πολιτικὸν καὶ αναμακτή τον πολιτικὸν ιητοῦ. ὅτε δὲ ταῦτης Δικτύος τὸ θεοτυπόντος αὐτῆς, ἐσέρπτο, πῦρ πολέμιον αὐτὴν φάδιος ἔχειν. Επειδὴ τοιούτου ψυχῆς, ὅταν μὲν τὴν ἀναθετὴ ποτη διεταθεῖσι τρόπων τοῦ φρεγάτητον, πα-

Christi aduentum apud vos literatum monumenta considerunt, nimis Philo contemplator egregius, & Iosephus insignis historicus; ille, dum vniuersum penè vetus instrumentum ad allegoriam trahit, hic dum ad hunc modum loquitur: Legistatore alia commodè ac scitè innuente, alia cum grauitate allegorico sensu exponēte, ea denique omnia, qua recte ac planè dici vtile erat, ad literam indicante. Nam si propheticas voces, quibus id confirmetur, proferamus, eas perversa interpretatione intorquere ac depravare minimè videbūtur. Atque item si Apostolicas sententias, & demonstrationes atque interpretationes, eas impie reiciere, haudquaquam dubitabunt. At eorum, qui apud ipsos sapientiae atque doctrinæ existimatione floruerunt, testimonia ab ipsis repudiari, haud profecto æquum fuerit.

Hermogeni Episcopo. 20.

Inter diuinam & humanam naturam sacerdotium velut medium interiectum est, ut illam colat atque obseruet, hanc autem in melius commutet. Quocirca si quis eo sublimius sentit, ne mētis quidem & prudenter particeps esse mihi videtur.

Eidem. 21.

Viris sanctis, sapientissime vir, grauiſſima quæque pericula, quæ virtutis causa adeunt, maioris gloriæ materiæ præbent.

Isidoro Diacono. 22.

Quemadmodum Hierusalem (ut perspicuo exēplo vtar) cùm diuino auxilio munita & armata erat, recta stans citra labore & cruorem trophya statuebat, cum autem hac, propterea quod aduersus eā insaniisset, se spoliabat, hostilium flamma eam nullo negotio prosternebat: eodem modo anima quoque, si diuina ope propter mortuum constantiam ac modestiam septa &

H. iij

munita fuerit, hostes facile superabit: si autem in peccatum proruperit, hic quidē turpulentorum affectuum igne conflagabit, illic autē iudicij flamma cruciabitur.

Asclepio Sophiste. 23.

Cùm Xerxes, ô Sophista (nam à tuis historiis tecum agam) inuito ratibus Helle-spondo Atheniensium anitos seruitutis iugo premere minimè potuerit, verūm quamvis nihil non tentaret, atque etiam impositam elementis legem innouaret, eos tamen ab animi proposito haudquam dimouerit, tu tamen solo consilio perfecturum existimasti, vt animum nostrum dimoureas, atque ad blandiendum & adulandum inflectas. An non autē hoc absurdum est? Quocirca eiusmodi quādam cōfilia nobis dare define. Sin minus, ex amicorum choro te secernemus.

Martyrio Lectori. 24.

Acris atque ad omnia audax pecuniarum amor, nec satietatem villam sentiens, animam eam, quam ceperit, in extremum malorum prēcipitem agit. Quocirca maximè in primordiis eum abigamus. Nam si semel vicerit, nulla postea ratione vinci poterit.

Syrioni. 25.

Generosus ille Paulus, præstantissimus inquam ille dux, qui regis electioni minimè dedecori fuit, atque vt nihil omnino aliud quād Ecclesiæ utilitatem ob oculos propositam habens, priuata commoda negligebat, & aliorum errata corrigebat, omnia ad Ecclesiæ ædificationē fieri oportere clamabat. Nos contrà, vt qui gloriā nostram spectemus, id quod nostris rebus conducere videtur, Ecclesiæ utilitati anteponimus. Atqui Ecclesiæ gloria omnino ad nos quoque redundat, nōstra autem non omnino ad commune commodum transit. Nam si, vt nosipso commendare videamur, proximorum ædificationem nihil pendamus, an non iactura lucrum superabit.

Νως τὸς πολεμίας καταγραῖται, ἐπανδ' ἀμάρτη, εἰταῦθα μὲν τῷ πυεὶ τὸ πεπλέντα μὲν οὐτεται. Οὐκούσεται τῷ τῆς κρισις πιμωρθησται.

Aσκληπιῷ σοφιτῷ. κγ.

Εἰ Ξέρξης, ὁ σοφιτός, ἢ πό γέ τὸ σῶι σις Αφράτος, τὸν ἐλλήσποντον ξεύξα, τὸ τὸν Αθηναίων φρόνημα σὺχοντιθόν ξεύξα τῷ τῆς δουλείας Συγῷ. ἀλλὰ πάντα μὲν χάνει, καὶ τὸ ταγόντα τοῖς τοιχίοις οὐκοτόμη βεσμόν. Οὐκέτος δὲ τὸν δεδογήμων ἡ μετείνει. σὺ πόποις θελητῆς Φιλητού μηδὲ μετακινεῖ τὸ φρόνημα, καὶ εἰς θωτέαν τείσει. καὶ πῶς οὐκ ἀτοπονέπειστο τοῖναι πιαιτά πια ἡμῖν παραγάνει. εἰ δὲ μὴ τὸν χορὸν τὸν φιλαντοστοχούντα μετείνει.

Μαρτυρίῳ αγαγνώσκῃ. κδ.

Ο δευτέρος καὶ πάντολμος τῆς φιλοτεχνιατίας ἔρως, κόρον Θάκηδάς, έπει τὸ ἔχατον τὸν κακῶν πλεύσαν φυχήν ἐλαύνει. θάκονο μάλιστ' οὐ περισσοτέροις αὐτὸν ἀπελάσαρικρατήσας γάρ, ἀχείρωτος ἔται.

Συζήσωι. κε.

Ο γενναῖος Παῦλος, ὁ ἄγιος πρατηρὸς, ὁ τὸ βασιλέως πλεύσαντον τοιχοτόμην ἔρωτον οὐκέτι παρέδων, ἵνα τὸ τὸν ἄλλων ἐπανορθώσιαι, ἀπομιδέν πλέον ὅραν τὸ τῆς οἰκκλησίας ουμφέροντος επεβίσα δρεῖναι πάντα τοιχοτόμην γίνεσθαι τῆς οἰκκλησίας. ήμεις δὲ τὸ φαιρόμενον ἡμῖν ουμφέρον. τοιχὸς δόξαν γάρ εἴσι τὸν δρόμον, τὸ τῆς οἰκκλησίας τοιχόν, πάντως καὶ εἰς ήμας ἀνατείχεις δὲ ἡ μηδέδηπα δόξα, δὲ πάντως εἰς τὸ κοινὸν Αγιεῖται. εἰ γάρ ἦν εἴσι τὸ δόξαν ουσιῶν τὸ τὸν πέλας ὀλιγωρούμενον οὐκοδόμης, πῶς δὲ μεῖζων ἔται τὸ κέρδος ἡ ζημία.

Κασίω